

ΕΤΟΣ 61ον

13 Ιανουαρίου 2013

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 2 (3011)

Η ΑΦΕΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΑΣ ΖΩΗΣ

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐνώνει μέ τή θεολογία του δύο κορυφαῖα γεγονότα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας πού ἀφοροῦν ἄμεσα τή συμμετοχή τοῦ ἀνθρώπου στήν αἰώνια ζωή. Τό πρῶτο εἶναι ἡ εἰς ᾽Αδου κάθοδος τοῦ Χριστοῦ καί τό δεύτερο ἡ εἰς οὐρανοῦς ἀνοδός Του. Γράφει ὅτι Αὐτός πού κατέβηκε στά κατώτερα μέρη τῆς γῆς (δηλαδή, τόν ᾽Αδη κατά τόν ἅγιο Φῶτιο, ἢ τόν θάνατο κατά τόν Θεοδώρητο) εἶναι ὁ ἴδιος πού ἀνέβηκε στόν οὐρανό, δηλαδή στό ὕψος τῆς θεϊκῆς Του ἀξίας καί Πατρικῆς δόξας. Ὁ ἴδιος Θεός κατέβηκε, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ἀλλήλ καί ὁ ἴδιος Θεός ἀνέβηκε, δηλαδή, πάλι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Μέ μιά ὁμως διαφορά. Ἦλθε ὡς ἀσώματος Θεός καί ἐγίνε ἀνθρώπος, ἀλλήλ ἀνῆλθε ὡς Θεάνθρωπος, ὅπως χαρακτηριστικά γράφει ὁ ἅγιος Θεοδώρητος: «Ἀσώματος γάρ κατελθὼν μετὰ σώματος ἀνελήλυθεν». Ἐκεῖνος πού ἔχει ζωή αἰώνια ὡς Θεός μέ τή θεία συγκατάβασή του, δηλαδή κατάβαση, ἔκανε τόν ἀνθρώπο κοινωνό τῆς αἰωνιότητάς του μέ τό νά σαρκωθεῖ, νά σταυρωθεῖ, νά κατέβει στόν ᾽Αδη, νά ἀναστηθεῖ καί νά ἀναληφθεῖ στόν οὐρανό.

Ἡ αἰχμαλωσία τῆς ἁμαρτίας καί ἡ ἀπελευθέρωση τῆς χάριτος

Ὁ Χριστός στόν ᾽Αδη αἰχμαλωτίσσε τήν ἁμαρτία καί τὰ παράγωγα αὐτῆς –δηλαδή τὰ ἐφάρματα πάθη, τή φθορά καί τό θάνατο– μέ τή δύναμη τῆς θεότητάς Του καί τήν ἀναμαρτησία τῆς σταυρωθείσας ἀνθρώπινος φύσης Του. Γι' αὐτό «οὐκ εἶδε διαφθορά» τό πανάγιο σῶμα Του. Καί μέ τήν Ἀνάστασή Του σφράγισε τή νίκη κατά τοῦ θανάτου καί τῆς ἁμαρτίας. Αὐτό τό ἀναστημένο σῶμα Του πού ἦταν ἐνωμένο μέ τή θεότητά Του, τό ἀνέβασε «ὑπέρ ἄνω τῶν οὐρανῶν» –δηλαδή, διέσχισε τοὺς οὐρανοῦς, εἰσῆλθε στά ἅγια τῶν ἁγίων, ἐκεῖ πού μόνο ὁ Τριαδικός Θεός κατοικεῖ καί κάθισε μαζί μέ τήν ἀνθρώπινη φύση Του ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ καί Πατρός. Ἐκεῖ πού πάντοτε εἶναι συγκάθεδρος, ὅπως ὁ ἴδιος εἶπε στήν Ἀρχιερατική Του προσευχή: «Δόξασόν με σύ, πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έφ. δ' 7-13)

Γιά τήν οἰκοδομή τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ

Ἀδελφοί, ἐν ἑκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ. Διὸ λέγει· «Ἀναβὰς εἰς ὕψος ἡχμαλώτευσεν αἰχμαλωσίαν καὶ ἔδωκε δόματα τοῖς ἀνθρώποις». Τὸ δὲ «ἀνέβη» τί ἐστὶν εἰ μὴ ὅτι καὶ κατέβη πρῶτον εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς; Ὁ καταβὰς αὐτὸς ἐστὶ καὶ ὁ ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, ἵνα πληρώσῃ τὰ πάντα. Καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ.

ἢ εἶχον πρό τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρά σοί» (Ἰω. 17,5). Δέν ἄφησε κανένα κενό δόξης ἀσυμπλήρωτο ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανόν καὶ πάνω ἀπὸ κάθε οὐρανό. «Ἐκάλυπεν οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου Χριστέ», ὅπως ἀναφέρει ὁ προφητὰνὰς Δαβίδ.

Εὐρίσκόμενος ἐκεῖ ἄνοιξε τὸν πλοῦτο τῶν θεῶν δωρεῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἔδωσε «δόματα»· δηλαδὴ, χαρίσματα σὲ ὅσους τὸν ἀποδέχθηκαν ὡς σωτήρα καὶ σωτηριωτὴ τους. Ἔδωσε τὴ χάρι Του πού τὴν κρατοῦσε μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἡ παρακοὴ τῶν πρωτοπλάστων καὶ οἱ ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων.

Τὰ χαρίσματα καὶ ὁ σκοπὸς τους

Τὸ πρῶτο κοινὸ χάρισμα, τὸ δόμα, πού δόθηκε σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πού πίστεψαν στὸν Χριστό εἶναι ἡ συμμετοχὴ τους στὴν αἰώνια ζωὴ «ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν μὴ ἀπόλῃται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον». Τὰ ἅλλα χαρίσματα πού δόθηκαν –τὸ ἀποστολικό, τὸ προφητικό, τὸ ποιμαντικὸ, τὸ διδακτικὸ– ἔχουν ὡς σκοπὸ τὸν καταρτισμὸ, τὴ διακονίαν τῶν πιστῶν, ὥστε νὰ ἔλθουν σὲ πλήρη ἐπίγνωση τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας, νὰ συμμετέχουν κατὰ χάριν στὴν ἁγιότητα τοῦ Θεοῦ. Δέν δόθηκαν ὡς πρόφασιν γιὰ ἐγωϊσμό καὶ ἀλαζονεία, ἀλλὰ γιὰ εὐκαιρία διακονίας καὶ ἀγάπης στὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ στηριχθοῦν στὴν πίστη, νὰ αὐξήσουν τὴν κατὰ Θεὸ γνώση τους, νὰ φωτισθοῦν καὶ νὰ ἀξιοθοῦν ὅσο τὸ δυνατόν πληρέστερης καὶ βαθύτερης κοινωνίας τους μέ τὸν Θεάνθρωπο Χριστό καὶ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Νὰ ἔλθουν σὲ γνώση τοῦ Θεοῦ ὅχι ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς φυσικῆς δημιουργίας ἀλλὰ, ὅπως ἔχει ὁ ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλλας, «διὰ θείας ἐληλῆμψεως καὶ ἐνυπόστατου φωτισμοῦ τῆς καρδιᾶς γιὰ τὴν ὑπερφυσικὴ γνώση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ». Κάτι πού κατορθώνεται ἀνάλογα μέ τὸν καθαρισμὸ μας ἀπὸ τὰ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ πάθη. Αὐτὸ ἐννοεῖ ὁ ἅγ. Παῦλος ὅταν ἔχει νὰ φθάσουμε «εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ». Νὰ φθάσουμε δηλαδὴ στοῦ μέ-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, εἰς τόν καθένα ἀπό μᾶς ἐδόθηκε ἡ χάρις σύμφωνα πρός τό μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ. Διά τοῦτο λέγει, "Οταν ἀνέβηκε εἰς τά ὕψη ἔλαβε αἰχμαλώτους καί ἔδωκε δῶρα εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Τό δέ ἀνέβηκε, τί σημαίνει παρά ὅτι καί κατέβηκε πρῶτα εἰς τά κατώτερα μέρη τῆς γῆς; Ἐκεῖνος πού κατέβηκε εἶναι αὐτός πού καί ἀνέβηκε ὑπεράνω ὅλων τῶν οὐρανῶν, διὰ νά γεμίσῃ τά πάντα. Καί τά δῶρά του ἦσαν: μερικοί νά εἶναι ἀπόστολοι, ἄλλοι προφῆται, ἄλλοι εὐαγγελισταί, ἄλλοι ποιμένες καί διδάσκαλοι, πρός τόν σκοπόν νά καταρτίσουν τοὺς ἁγίους, διὰ τό ἔργον ὑπηρεσίας, διὰ τήν οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρις οὗτο φθάσωμεν ὅλοι εἰς τήν ἐνότητα τῆς πίστεως καί τῆς πλήρους γνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς τό μέτρον τοῦ τελείου ἀναστήματος τοῦ Χριστοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἑκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τρο ἐκεῖνο τῆς γνώσης πού ἡ πίστη μας νά εἶναι τόσο βέβαιη ὥστε νά μὴν χρειάζομαστε ἀποδείξεις, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μέσα μας νά μᾶς πληροφορεῖ κατά χάριν γιά τοῦ λόγου τό ἀληθές. Νά γίνουμε πνευματικά ὠριμοί ὥστε νά ζοῦμε αὐτό πού πιστεύουμε.

Τά μέτρα τῆς γνώσης τῶν ἀνθρώπων καί τά μέτρα τῆς γνώσης τοῦ Χριστοῦ

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος μέ τή βοήθεια τῆς ἐπιστήμης καί τῆς τεχνολογίας ἐπιδίδεται σέ ἐντατικές καί θαυματικές ἐρευνες τόσο τῆς γῆς ὅσο καί τοῦ ἀστρικοῦ διαστήματος. Τά μέτρα τῆς γνώσεώς του συνεχῶς διευρύνονται ἀνάλογα μέ τά ἐπιστημονικά ἐπιτεύγματα. Καί τείνει νά ὠριμάσει ὅσο τό δυνατόν περισσότερο στήν κατανόηση τοῦ παρόντος κόσμου. Δέν μπορεῖ ὅμως νά ξεφύγῃ ἀπό τά φυσικά του ὅρια. Γι' αὐτό δυσκολεύεται νά ἐρευνήσῃ τό θαῦμα τῆς ζωῆς καί τῆς δημιουργίας ὡς δῶρο Θεοῦ μέ προοπτική αἰωνιότητας.

Ἀπό τήν ἁλλήν πλευρά ὁ πιστός ἄνθρωπος, μέ τή βοήθεια καί τό φωτισμό τῆς πίστες, ἀγωνίζεται νά ἔλθῃ σέ γνώση καί ἐμπειρία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ζώντας τή μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλησίας καί παίρνοντας σοφία καί γνώση ἀπό τοὺς θεοφόρους πατέρες. Καί ἔρχεται μέσω τῆς θείας χάριτος σέ συνειδητοποίηση τῆς αἰώνιας ζωῆς, ὅτι δηλαδή ὑπάρχει καί εἶναι πραγματική. Μέ ἅλλα λόγια, μέ τή δύναμη τῆς πίστες καί τῆς θείας χάριτος ἔρχεται σέ ἐπαφή μέ τόν πνευματικό κόσμο, ὅπου τό αἰώνιο καί τό ἅγιο συναντῶνται στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί ὁδηγοῦν στή γνώση τοῦ ἁπείρου Θεοῦ, τῆς ἁγίας καί ἀδιαίρετου Τριάδος. Μέ τή θεία αὐτή ἐμπειρία δίνει τό ὀρθό νόημα καί στήν παρούσα ζωή πού εἶναι καιρός προετοιμασίας γιά τήν αἰώνια ζωή καί μακαριότητα τοῦ Τρισυπόστατου Θεοῦ.

Μέ ἅλλα λόγια, τά μέτρα γνώσης τῆς πίστες εἶναι ἀπείρως μεγαλύτερα καί δυνατότερα ἀπό τά μέτρα γνώσης τῆς ἐπιστήμης καί τῆς τεχνολογίας. Διότι

13 Ιανουαρίου 2013: ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ
Ἑρμούλου καὶ Στρατονίκου μαρτύρων (†315). Μαξίμου μάρτυρος.
Ἦχος: βαρύς – Ἑωθινόν: Γ' – Ἀπόστολος: Ἐφεσ. δ' 7-13 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. δ' 12-17.
Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 20 Ιανουαρίου, ΙΒ' Λουκά.
Ἀπόστολος: Β' Κορ. δ' 6-15 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιζ' 12-19.

ἔχουν ὡς ἀφετηρία ἀλλήλα καὶ ὁλοκληρώση τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι τὸ πλήρωμα τῆς σοφίας καὶ πάσης γνώσης. Ἐνῶ τὰ μέτρα τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης καὶ ἔρευνας κινδυνεύουν νά ἐπεκταθοῦν σέ λανθασμένες ἐκτιμήσεις γιά τὴν προέλευση τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Καί νά παραμερίσουν τὸν Θεό ὡς δημιουργό καὶ αἰτία τοῦ σύμπαντος κόσμου. Αὐτὴ ἡ ἐκτίμηση ἀποκαλεῖται ἀπὸ τὸν ἀπ. Παῦλο ἀδικία. Ἐπειδὴ, ὅπως γράφει ὁ ἴδιος, ἂν καὶ ὁ Θεός εἶναι ἀόρατος, μποροῦν ὅμως νά τὸν δοῦν μέσα ἀπὸ τὴν ἔρευνα καὶ τὴν παρατήρηση τῆς δημιουργίας: «Τὰ γάρ ἀόρατα ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασιν νοούμενα καθορᾶται, ἡ τε αὐτοῦ δύναμις καὶ θειότης, εἰς τὸ εἶναι αὐτοὺς ἀναποδηγῆτους» (Ρωμ. 1,20). Ἄν δέν μποροῦν νά τὸν δοῦν μέσα ἀπὸ τὴ δημιουργία, αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἑλλειψη πίστεως, στὴν ἀπουσία τῆς χάριτος.

Αὐτὸ ὅμως τὸ προνόμιο τῆς πίστεως καὶ τῆς χάριτος τὸ ἔχουν τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ γνώρισαν καὶ ἀποδέχθηκαν οἰκιοθελῶς καὶ τὴ δύναμη τῆς πίστεως καὶ τὴ δωρεὰ τῆς χάριτος.

Ἀρχιμ. Χ. Ν.

Νέα ἔκδοση ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ Διακονία

ΜΙΚΡΟΝ ΕΥΧΟΛΟΓΙΟΝ ἢ ΑΓΙΑΣΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἰδιαίτερα χρήσιμη θὰ ἀποδειχθεῖ ἡ παροῦσα ἔκδοση στοὺς ἱερεῖς μας γιά τὴν τέλεση τῶν ἱερῶν Μυστηρίων καὶ Ἀκολουθιῶν. Τὸ πρακτικὸ σχῆμα, 12x16,5 ἑκατ., τὰ εὐανάγνωστα τυπογραφικὰ στοιχεῖα, ἡ δίχρωμη ἐκτύπωση, ἡ ποιότητα χαρτοῦ, καὶ ἡ χρυσόδετη βιβλιοδεσία τὸ καθιστοῦν ἀπαραίτητο σέ κάθε κληρικόν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 π.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἀγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θὰ χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θὰ ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Παρασκευὴ καὶ ὥρα 5.30 π.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἀγίας Βαρβάρας στὸν ὄρβανυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκλησις τῆς Ἀγίας καὶ ὁμιλεῖ ἓνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr